

[Christmas Møller.]

ker Invalideforsikringen? Hvis dette er Tilfældet, er jo Aldersrenten stadig vederlagsfri.

Det staar skjult for os, hvordan det gaar med de Personer, som ikke opfylder den Betingelse, at de skal være Medlemmer af en Sygekasse. Hvordan bliver Stillingen for dem, den Dag de naar Aldersgrænsen? Hvilken Hjælp skal de saa have?

Den højtærede Socialminister sagde, at jeg et eller andet Sted havde talt om vage Antydninger, og sagde derefter, at Tallene i Refusionsbetænkningen var jo sikre nok. Jeg har heller ikke sagt, at Tallene ikke skulde være sikre nok paa Grundlag af de Beregninger, der stod til Ministerens Raadighed, men jeg har sagt, at der var i Lovforslaget, i Ministerens Forelæggelsestale kun vage Antydninger af, hvordan hele Forsørgelsesloven skulde være.

Jeg ved ikke, om det høje Ting mener, at det har faaet Underretning om, hvordan de Personer, som ikke er i Sygekasse — Overgangsbestemmelserne ser jeg bort fra — skal behandles, i det Øjeblik de bliver gamle og ikke har Midler nok til deres eget Underhold. Skal de fattigforsørges? Nej. Skal de hjælpekassehjælpes? Naar hele Ordningen er gennemført, skal de jo heller ikke det. De skal skønsmæssigt hjælpes, kan man jo se af Tallene, men paa hvilken Maade skal dette gøres? Skal denne Hjælp være mindre, end den er efter Aldersrenteforslaget og dets Satser? Det kan dog ikke bestrides, at Spørgsmaalet om, hvilken Stilling Regeringen vil tage til dette, ikke er blevet besvaret. Det er her, jeg har talt om vage Antydninger og sagt, at vi maatte have Klarhed over dette Punkt, inden vi kunde tage Stilling til hele Lovforslaget.

Den højtærede Minister var jo saa overordentlig vred over . . . (*Socialministeren* [Steincke]: Jeg har slet ikke været vred, det er jeg aldrig) . . . saa gav den højtærede Minister det Udseende af at være vred — men det skjulte altsaa det blide Temperament, han er i Besiddelse af — over, at man fra konservativ Side havde talt om Tokronen f. Eks. for Sygeforsikringen, og havde talt om de andre Nedsættelser, der fandt Sted.

Jeg vil her gerne sige til Ministeren, at han har Ret i, at det ikke er 11 Grupper, men 9 Grupper indenfor de faste Takster, som faar Nedsættelse. Og hvis den højtærede Minister tror, at jeg vilde gaa ud i Landet og agitere med, at Socialministeren nu havde sat Aldersrenten ned, saa tager han fejl; Ministeren maa vide, at det vilde jeg ikke, ganske simpelt af den Grund, at

naar Slutresultatet bliver en Forhøjelse paa en halv Snes Millioner Kroner, begynder man nu ikke med at fortælle, at Aldersrenten er sat ned. Det er, saa vidt jeg ved, kun det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, der kunde udføre det Kunststykke at fortælle, at Nedsættelse i Virkeligheden var en Forbedring af Loven.

Nej, det gør jeg ikke, men jeg har fremhævet, hvorledes man fra Socialdemokratiets Side vilde have behandlet os andre, hvis der havde været et saa stort Antal Grupper, som fik Nedsættelse i den faste Takst, og det var for at vække den Samvittighed hos den højtærede Socialminister, som det er saa forfærdelig vanskeligt at trænge ind til, fordi den er saa daarlig paa dette Omraade, at han har omgivet sig med saa tyk en Skal, at det næsten er umuligt at trænge igennem. Derfor kan jeg ogsaa kun med Tilfredshed notere, at den højtærede Socialminister erkendte, at Socialdemokraterne utvivlsomt ikke vilde have behandlet de Konservative bedre; deri har han Ret, de vilde have behandlet dem — det har vi Aars Erfaringer for — langt haardere og mere agitatorisk.

Jeg konstaterede med Tilfredshed, hvad den højtærede Socialminister sagde om Folkeforsikring, og at han gjorde en Forskel mellem Folkeforsikring og Socialforsikring. Hvad han udtalte om Socialforsikring, var jo i Virkeligheden en Underbygning af, at det, der skete med Invaliderenteloven i 1927, var der intet som helst at sige til.

Saa sagde den højtærede Socialminister, at Tvangsforsikringen var intet andet end en ny Skat. Det ærede Medlem Hr. Hendriksen har allerede svaret herpaa, men jeg spørger den højtærede Socialminister, hvordan er saa Stillingen med Hensyn til de 200 000 Personer, som Socialministeren efter sit Forslag ønsker ind i Sygekasserne, de 200 000 Personer, om hvilke han Sp. 3426 udtaler:

„Hvorfor i Alverden skal ikke Tusinder af disse bedre stillede Medborgere betale for at faa Aldersrente?“
Er det saa ikke ogsaa efter Socialministerens Mening en ny Skat, man i Virkeligheden her paalægger dem? Man kan ikke paa det ene Omraade tale om Skat hos os, og paa det andet Omraade, naar det drejer sig om de Folk, Ministeren ønsker ind i sine Sygekasser, sige, at det ikke er en Skat.

Jeg tror ogsaa, det vil være rigtigt, naar vi er inde paa de økonomiske Spørgsmaal Lovforslaget vedrørende, at lægge Mærke til, at den højtærede Socialminister, da han talte om Arbejdernes Skatter og